

ни пункти и да са мжчатъ да го уморяватъ съ обсажданъето на разни укрѣпени позиции.

Въ русската войска царствувала друга крѣпость: нападанъе открито, штурмъ съ всички сили, та щото бжде, да бжде. Но тѣзи юначеска постѣпка не всегдога може да са овѣнчее съ успѣхъ и винѣги са придружава отъ нечувани загуби. И сега, на 18 Юлия, трѣбало да са отетѣпи, трѣбало да са зематъ нови мѣрки, да са употрѣби новъ редъ за продължението на трудната кампания.

Настанѣ дългъ, предългъ периодъ на обмислянье, на приготвление и на разгледванъе какъ по-добрѣ да са поправятъ съзнатитѣ недостатки. Войскитѣ зазехъ добри позиции и са ограничихъ съ една отбрана. Защитяванъе на балканскитѣ проходи, непущанъе да са вмѣкнѣтъ Турцитѣ изъ така наричания четирижгленникъ: Русчукъ — Варна — Силистра — Шуменъ, — опиранье на Османа, ако той помисли да остави Плевенъ за да испита късметя си — такава бѣше программата за дѣйствието презъ всичкия периодъ отъ 18 Юлия чакъ до превземанъето на Плевенъ. Русеитѣ утихнахъ; побѣенѣлъ отъ единъ успѣхъ, успѣхъ случаенъ, неприятеля възлигова и ликованъето му намѣри отзивъ не въ една туркофилска Англия, не въ едно полупотурчено Маджарско. Въ дипломатическия свѣтъ не ставаше ни дума за помиряванъе. Що! Помиряванъе? Та биваше ли да стане помиряванъе, сега, когато Турция появи на свѣтъ своитѣ военни сили, своитѣ Тамерлани, Илджрѣми и Мухамеда? Биваше ли да са прави миръ сега, когато Турция бѣше побѣдителка и слѣдователно гордо можаше да налага каквито ще искания на побѣдена Россия. Плевненския *кахриманинъ* станѣ герой на деня: него възнасяхъ до небеса, нему са кланяхъ като идолъ, него сравнявахъ съ всички гениални полководци. Не ще приказ-